

## Arrest

nr. 245 095 van 30 november 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue des Brasseurs 30  
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. HARDY en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine, geboren op 2 januari 1986 in Yengija, een dorp in de omgeving van Kirkuk. In het jaar 1992 werd uw familie uit Yengija verdreven omwille van de Arabiseringspolitiek van Saddam Hoessein. Uw vader werd door Saddam Hoessein veroordeeld tot een celstraf van drie jaar. Hij werd valselijk beschuldigd van vechten tegen het regime aan de zijde van de Peshmerga. Uw hele familie verhuisde naar Al Akrat, in Fallujah.*

*In 2003 keerde uw familie terug naar de regio en woonden jullie in Daquq. In hetzelfde jaar begon u als lijfwacht voor de Amerikanen te werken. Na één jaar werd u aangesteld als medewerker.*

*U hielp met het handhaven van de veiligheid in de regio, het oppakken van terroristen, het controleren van de partijen. U was mee verantwoordelijk voor de arrestatie van sjeik Amer die in Daquq een fatwa had uitgeroepen om tegen de Amerikanen te vechten.*

*In 2006 nam u deel aan testen om voor de Irakese politie te werken. U kreeg een opleiding, maar keerde hierna terug naar uw oude job. U werkte tot het jaar 2008 voor de Amerikanen. In datzelfde jaar keerde u terug naar Yengija omwille van de veiligheidssituatie. U onderging opnieuw testen om bij de politie te mogen werken. In 2008 begon u voor de politie te werken. Dat jaar werd u opgeroepen naar Bagdad ter onderzoek. U werd er valselijk van verdacht een wapen te hebben gestolen uit de opslagplaats van de Amerikanen. U ging niet op deze oproeping in. U kon steeds op de steun van uw overste rekenen en ondervond geen problemen bij het verder uitoefenen van uw job als agent voor de nationale Irakese politie.*

*In 2009 werd u onderweg naar huis door onbekenden meegenomen. U werd gedurende drie uur gefolterd en vastgehouden. Uw wagen werd gestolen.*

*Op 10 februari 2009 trouwde u met T.A.A.. U kreeg met haar twee dochters (S. ° 08/01/2010 en M. °03/06/2012).*

*Tijdens uw carrière bij de Irakese nationale politie oefende u verschillende functies uit. Van 2008 tot 2010 werkte u bij de urgentiepolitie. Van 2010 tot 2013 werkte u bij de oproerpolitie. In die periode, meer bepaald in 2012 werd u opnieuw door Bagdad opgeroepen ter onderzoek. Van het jaar 2013 tot 2015 werkte u voor de drugsafdeling. U moest pendelen tussen Kirkuk en Yengija, wat echter niet veilig was. In september of oktober 2014 ging u samen met een collega de apotheek van een man genaamd S.T. controleren. Daar werden explosieven en vervallen en verboden medicatie aangetroffen. De apotheek werd gesloten en de medicatie vernietigd.*

*U werd een huis aangeboden door de gouverneur van Kirkuk. In februari 2015 verhuisden u en uw gezin naar deze woning in Kirkuk.*

*In juni 2015 was u betrokken bij de arrestatie van H.A., een drugsdealer die familie zou zijn van Barzani. U leidde het team dat verantwoordelijk was voor diens arrestatie. Ongeveer 15 à 20 dagen na de arrestatie van H.A. kwam diens broer bij u thuis langs. Hij vroeg u om uw verklaringen te wijzigen, zodat H.A. zou vrijkomen. Hij bedreigde u en uw familie met de dood. Later ontving u tot twee maal toe een dreigtelefoon van deze broer van H.A.. U diende klacht in op uw werk. Deze persoon zou echter niet veroordeeld kunnen worden aangezien hij u gebeld had met een onbekend nummer.*

*Twee maand na de arrestatie van H.A. werd u beschoten door onbekende personen toen u onderweg was van uw huis naar uw werk. U raakte gewond aan uw been, maar overleefde deze aanval. U bleef een jaar lang in ziekteverlof.*

*Eind 2015 keerde u terug naar uw dorp Yengija. In 2016 hervatte u uw werk voor de politie. U keerde terug naar het hoofdkantoor maar deed puur administratief werk.*

*Op 16 oktober 2017 vielen de sjiitische milities Kirkuk binnen en trokken de Koerdische autoriteiten zich terug uit de stad. U vertrok samen met uw gezin uit de regio en reisde naar het dorp Penjwin, in de provincie Suleymaniyah, waar u familie had wonen.*

*Vanaf het moment dat de sjiitische milities controle hadden over Kirkuk, werden verschillende klachten tegen u ingediend en verschillende arrestatiebevelen op uw naam opgesteld. Zo verklaarde u dat Sjeik Amer, bij wiens arrestatie u betrokken zou zijn geweest in 2005, een klacht tegen u zou hebben ingediend. Er zou eveneens een klacht tegen u zijn ingediend omwille van het feit dat u tijdens uw werk voor de Amerikanen betrokken was bij het neerhalen van een sjiitische vlag bij een heiligdom. Verder zou uw ex-collega R.A. een klacht tegen u hebben ingediend. Hij zou u valselijk hebben beschuldigd van het feit dat u de sjiieten slecht zou hebben behandeld.*

*Ongeveer 15 à 20 dagen na uw vlucht naar Penjwin werd u door uw buurman gebeld. Hij vertelde u dat er wagens van Hashd Al Shabi waren langs geweest. Toen u uw broer belde om hier meer over te weten te komen, vertelde hij u dat het S.T. was die een huiszoeking had uitgevoerd samen met de milities.*

*U werd nadien eveneens telefonisch bedreigd door Sabah Tapa. Hij vroeg u een geldbedrag ter waarde van de apotheek en de medicatie die hij verloren had.*

*Op 18 juni 2018 vertrok u uit Suleymaniyah. De mukhtar zei dat hij uw naam niet aan de veiligheidsdiensten van Suleymaniyah had doorgegeven, zoals dat moet voor registratie indien u er langere tijd verblijft, maar dat hij dit wel zou moeten doen in de toekomst. U en uw gezin reisden met de wagen van Penjwin naar Erbil, waar jullie het vliegtuig naar Istanboel namen. Uw vrouw en kinderen bleven achter in Istanboel. Uzelf reisde met de boot tot in Griekenland. Met de wagen reisde u tot België.*

*U kwam aan in België op 27 augustus 2018 en diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 15 oktober 2018. Na uw vertrek kwamen er verschillende keren mensen van Hashd Al Shabi (HAS) langs bij uw ouders. Uw broer belde u telkens en waarschuwde u. Op 10 april 2019 ging Hashd Al Shabi opnieuw langs bij uw familie. Uw zus werd zwaar door hen aangepakt omdat ze tegen hen begon te schelden. HAS dacht op dat moment dat u nog steeds in Irak verbleef. S.T. was u ondertussen niet vergeten en postte op verschillende ogenblikken foto's van u op Facebook, waarbij hij om uw whereabouts vroeg. Uw goede vriend F. bracht u hiervan op de hoogte.*

*Op 16 april 2019 deed S.T. opnieuw een Facebookpost waarin u vermeld werd. Met een nepaccount probeerde S.T. eveneens uw vrouw te benaderen en postte verschillende onfatsoenlijke dingen op het profiel van uw vrouw. U werd door uw schoonfamilie gebeld met de vraag van hun dochter te scheiden. Uw vrouw werd door haar familie onder druk gezet om terug naar Irak te keren.*

*Voor u vertrok uit Irak verkocht u uw Toyota Land Cruiser voor een bedrag van 48.000 USD. U liet de auto echter op uw naam staan. In september 2019 belde uw moeder u op en zei dat de familie van degene aan wie u uw auto had verkocht bij jullie was langs geweest. De auto zou in beslag zijn genomen door de politie en de koper wou zijn geld terug. Uw familie beschikt echter niet over dergelijk bedrag.*

*U kwam tevens van uw broer te weten dat er een vonnis bij verstek door de militaire rechtbank van Kirkuk werd uitgesproken in oktober 2019 omwille van voorgehouden wapendiefstal uit de opslagplaats van de Amerikanen.*

*Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Irakees paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, een politiebade (geldig van 9/4/17-3/6/19), een attest van de opleiding die u volgde bij de Irakese politie, 11 foto's van uw werk voor de Amerikanen en uw werk voor de politie, een foto van uzelf voor een logo van de Verenigde Staten, een loonbrief, een bewijs van uw tewerkstelling, screenshots van het Facebookprofiel van S.T., een medisch rapport in verband met een marteling die u had ondergaan, een doktersattest in verband met een afspraak gepland op 22 maart. Tot slot legt u een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken neer, waarvan u beweert dat deze aantoonde dat u werd opgeroepen ter onderzoek naar de diefstal van het wapen.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U vreest bij terugkeer naar Irak te worden vervolgd door diverse actoren en om verschillende redenen. Zo vreest u de sjiitische milities omwille van uw werk voor de Amerikanen (omwille van het neerhalen van een sjiitische vlag en de arrestatie van een sjiitische sheikh), vreest u het Iraakse gerecht omwille van de valse beschuldiging van het ontvreemden van een wapen en vreest u enkele criminele figuren omwille van uw werk bij de antidrugseenheid van de politie.*

*Het CGVS kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade vaststellen.*

*Ten eerste verklaarde u te vrezen voor de sjiitische militias omwille van verschillende redenen. Zo zou er een aanklacht tegen u zijn ingediend omdat u tijdens uw werk voor de Amerikanen een sjiitische vlag heeft neergehaald. De sjiitische imam en leider sjeik Amer zou eveneens een klacht tegen u hebben ingediend omdat u betrokken was bij zijn arrestatie in 2005. Ten slotte zou uw ex-collega R.A., die lid zou zijn van Hashd Al Shabi, een klacht tegen u hebben ingediend. Hij zou valselijk beweren dat u hem bedreigd had (CGVS II p. 8). U verklaarde dat u vaak bedreigd werd en u 'blootgesteld werd om u te arresteren', maar in het verleden steeds op de hulp van de gouverneurs kon rekenen (CGVS I p. 13). Op basis hiervan zouden drie arrestatiebevelen op uw naam zijn uitgeschreven geweest.*

*In dit verband dient vooreerst vastgesteld te worden dat u opmerkelijk weinig kunt vertellen over de sjeik die u arresteerde en die later tegen u een klacht zou hebben ingediend. Hoewel u verklaarde dat sjeik Amer bekend was en verantwoordelijk was voor alle sjiitische gemeenschappen in Daquq – waar u zelf een groot deel van uw leven beweert te hebben gewoond – kon u niet vertellen tot welke stam sjeik Amer behoorde (CGVS III p. 13). Gevraagd wat u nog kon vertellen over sjeik Amer, waarvoor die bekend stond en welke fatwa's deze nog uitsprak kon u slechts vertellen dat een sjeik een groot persoon was, zoals vb. een kardinaal (CGVS II p. 10-11). Ook omtrent de klacht die de sjeik tegen u uitte kon u bitter weinig vertellen. Zo verklaarde u dat u niets illegaals had gedaan toen u sjeik Amer arresteerde en dat hij u in zijn klacht slechts beschuldigde van samenwerking met de Amerikanen (CGVS II p. 9). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat op basis van dergelijke aanklacht een arrestatiebevel zou worden uitgevaardigd. Twee van uw collega's zouden omwille van dezelfde feiten zijn aangeklaagd geweest. U weet echter niet wat er met hun klacht is gebeurd en heeft hier niet meer naar geïnformeerd. U weet slechts dat zij Irak hebben verlaten (CGVS III p. 13-14). Het is daarenboven zeer opvallend dat sjeik Amer pas 12 jaar na de feiten een klacht tegen u heeft ingediend. De verklaring dat hij dit niet eerder kon omdat Kirkuk in handen was van de Koerden lijkt weinig geloofwaardig indien deze invloedrijke persoon er werkelijk zo op gebrand was om wraak te nemen (CGVS II p. 9).*

*In verband met de klacht van uw ex-collega R.A. die u zou hebben willen treffen omwille van jaloezie en wrok omdat u zeggenschap over hem had (CGVS III p. 14, CGVS II p. 8, 9) dient opgemerkt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat R.A. pas actie ondernam nadat u reeds uit Kirkuk was weg gevluht en hijzelf een hoge positie had ingenomen als directeur van interne zaken in Kirkuk (CGVS III p. 14). Indien hij u werkelijk wou treffen lijkt het immers vreemd dat hij geen klacht tegen u zou hebben ingediend terwijl u nog in Kirkuk woonachtig was en tewerk gesteld was voor de Irakese politie. Verder komt deze verklaring van u als een grote verrassing, gezien u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u altijd een goede relatie met uw collega's had gehad (CGVS I p. 10). De vaststelling dat u pas bij het derde persoonlijk onderhoud met dit verhaal op de proppen komt, dat dan nog eens inconsistent is met eerdere verklaringen over uw relaties met uw collega's, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.*

*U kan verder niet concretiseren wie precies een aanklacht tegen u zou hebben ingediend omwille van het feit dat u een sjiitische vlag zou hebben neergehaald. Hoewel u verklaarde dat de klacht werd ingediend door een bureau met de naam 'Magis A'ala fi Daquq' kan u geen verheldering scheppen omtrent wie zich negen jaar na de feiten zou bezig houden met het fabriceren van een valse klacht tegenover u (CGVS II p. 11-12).*

*Bij de verklaring dat deze klachten tot drie arrestatiebevelen zouden hebben geleid kunnen eveneens grote vraagtekens worden geplaatst. Hoewel de neef van uw vader als rechter werkte in Kirkuk, slaagt u er niet in enig arrestatiebevel voor te leggen. Daarenboven bleek u in staat om het land vanuit Erbil op legale wijze te verlaten (cfr. infra).*

*Zelfs indien wordt aangenomen dat u de sjiitische militias (en/of de Irakese overheid) zou moeten vrezen omwille van bovenstaande redenen, kan u niet aannemelijk maken hoe u door hen gevisieerd zou worden elders in Irak, met name in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Uit informatie – toegevoegd aan uw administratief dossier – blijkt immers dat het weinig aannemelijk is dat de Irakese veiligheidstroepen of de Popular Mobilization Units in staat zijn iemand in gebied dat door de Koerdische Regionale Overheid (KRG) wordt gecontroleerd, te viseren. De veiligheidssituatie in de KAR en de toegankelijkheid, veiligheid en redelijkheid van een intern vluchtalternatief naar de KAR in uw hoofde worden verderop in deze beslissing besproken.*

Ten tweede verklaarde u te vrezen voor het Iraakse gerecht. U zou ervan beschuldigd zijn geweest in 2008 een wapen van de Amerikanen te hebben gestolen. Er werden u in 2008 en 2012 reeds oproepingsbrieven gestuurd. In oktober 2019 werd er een vonnis bij verstek uitgesproken (CGVS III p. 14).

Om te beginnen lijkt het weinig aannemelijk dat de autoriteiten in Bagdad zoveel moeite zouden doen om u, een politieagent uit Kirkuk met betrekkelijk lage rang, voor dergelijk klein incident gedurende al die jaren op te roepen en te viseren. Uzelf kan evenmin enig motief aanreiken waarom de Irakese overheid zou volharden (of hebben volhard) in hun beschuldigingen ten opzichte van u. U vertelde dat u immers geen Abu Bakr Al Bagdadi of belangrijke leider was dat er bij verstek een uitspraak tegen u werd uitgevaardigd (CGVS III p. 16). De enige verklaring die u kon geven was dat de Irakese overheid door uw veroordeling zou willen voorkomen dat u naar Kirkuk terugkeerde en het aantal Irakezen in Kirkuk zouden willen doen dalen (CGVS III p. 16). Nog los van het feit of het aannemelijk is dat de Iraakse centrale overheid zich überhaupt jarenlang zou bezighouden met het vervolgen van één enkele politieagent omwille van de vermeende diefstal van één wapen, blijkt uit de vertaling van het document dat u voorlegde en waarvan u beweerde dat het om een oproepingsbrief zou gaan, dat in 2014 het onderzoek naar u in deze zaak zou zijn afgesloten omdat bewezen zou zijn dat er geen overheidswapen werd gestolen (zie vertaling groene map). Gezien de zaak in 2014 reeds zou zijn gesloten lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat de Irakese overheid deze zaak zou heropenen en u in 2019 ten slotte toch veroordeeld zou hebben omwille van deze diefstal. Het lijkt echter geenszins aannemelijk dat de Iraakse overheid enkel en alleen omwille van het feit dat men u, een gewone politieagent, als Koerd zou willen weghouden uit Kirkuk, een gesloten zaak tegen u zou heropenen.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u niet zou weten wat er in het vonnis staat, noch waartoe u werd veroordeeld (CGVS III p. 15). Nochtans blijkt de neef van uw vader rechter in Kirkuk te zijn en is uw broer zijn chauffeur (CGVS III p. 3). Uit uw verklaringen bleek zelfs dat uw broer chauffeur was van de hoofdrechtter van Kirkuk (CGVS I p. 6, 15), waaruit dan ook kan afgeleid worden dat dit de neef van uw vader betrof. Er kan dan ook enigszins van u verwacht worden dat u de mogelijkheid zou hebben om op die manier te weten te komen wat er precies in het vonnis staat. Dergelijk gebrek aan interesse in uw eigen proces doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook zeer opmerkelijk is het feit dat u – wanneer u tijdens uw derde gehoor op het CGVS gevraagd werd of er meer nieuws was in verband met de aanklachten tegen u – antwoordde van niet. Gevraagd of uw familie nieuws had in verband met de aanklachten die tegen u liepen antwoordde u opnieuw dat er geen nieuws was, dat uw familie slechts had gehoord dat u nog steeds werd gezocht naar aanleiding van de in beslag name van uw auto (CGVS III p. 13-14). Pas wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd naar de aanklacht die tegen u zou lopen van de Irakese overheid omwille van de diefstal van het wapen, verklaarde u dat er een vonnis bij verstek werd uitgesproken (CGVS III p. 114). Het is weinig aannemelijk – en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede – dat u naliet dit nieuws te spontaan te vermelden wanneer u gevraagd werd naar de stand van zaken met betrekking tot de aanklachten tegen u.

Dergelijke vaststellingen doen dan ook sterke twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van dit element in uw relaas. Zelfs indien het relaas over deze beschuldiging correct zou zijn, is het weinig waarschijnlijk dat dit probleem u zou achtervolgen tot in de KAR, zoals vb. in Suleymaniyah, Erbil of Dohuk. Uit informatie – toegevoegd aan uw administratief dossier – blijkt immers dat het weinig aannemelijk is dat de Irakese veiligheidstroepen of de Popular Mobilization Units in staat zijn iemand in gebied, dat door de KRG werd gecontroleerd, te viseren.

Ten derde verklaarde u omwille van uw werk voor de politie in Kirkuk te vrezen voor criminele figuren H.A. en S.T..

U verklaarde omwille van uw werk als agent te vrezen voor H.A., die u in juni 2015 arresteerde en door wiens familie u enige tijd later met de dood werd bedreigd. Omwille van verschillende vaststellingen kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw vrees wat betreft H.A. of diens familie.

Om te beginnen dient nota genomen te worden van het feit dat u opmerkelijk slecht op de hoogte zou zijn van details wat betreft het proces en de detentie van H.A. – nochtans de reden waarom u bedreigd werd. Zo verklaarde u dat H.A. veroordeeld werd door de rechtbank 'van misdadaad' (CGVS III p. 6). U weet echter niet welke uitspraak er precies genomen werd, noch wanneer deze uitspraak werd gedaan. U weet niet waar H.A. in detentie zat, noch hoe lang deze in voorhechtenis heeft gezeten.

*U weet niet of H.A. momenteel opnieuw op vrije voeten is, (CGVS III p. 6). Ook uw verklaringen omtrent het proces zelf bleken inconsistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u door de broer van H.A. werd verteld dat er een beroep was ingediend tegen de veroordeling van H.A. (CGVS I p. 14). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter niet te weten of H.A. in beroep ging tegen zijn veroordeling (CGVS III p. 6). Het feit dat u zo weinig weet over het proces en het lot van H.A. – terwijl dit juist de reden was voor de bedreigingen van zijn familie – komt dan ook weinig geloofwaardig over. Uw verklaring dat u hier niet meer over zou hebben proberen te weten omdat u uw naam niet wou besmeuren en u niet opnieuw door de entourage van H.A. herinnerd wou worden (CGVS III p. 6) volstaat niet. Gezien uw oom rechter is in Kirkuk (en uw broer diens chauffeur) kan immers van u verwacht worden dat u ook via uw familie informatie over H.A. zou kunnen te weten komen.*

*Verder vallen uw inconsistente verklaringen met betreffende de periode waarin u voor de eerste keer door de familie van H.A. bedreigd zou zijn op. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u een week na de arrestatie van H.A. door diens broer met de dood werd bedreigd (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw laatste gehoor op het CGVS echter verklaarde u dat u voor een eerste maal bedreigd werd misschien 15 tot 20 dagen na de arrestatie van H.A. (CGVS III p. 7), wat dan ook meer dan twee weken later is. Het feit dat u inconsistente bedreigingen aflegt omtrent de moment waarop u voor de eerste keer door de familie van H.A. werd bedreigd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.*

*Ook omtrent de twee dreig telefoons die u kreeg bleven uw verklaringen vaag en oppervlakkig. Zo verklaarde u dat u de eerste dreig telefoon kreeg van H.A. ongeveer 4 of 5 dagen na het bezoek van H.A. aan u thuis. U kon zich echter niet meer herinneren waar u zich bevond op het moment dat u dit eerste dreig telefoontje ontving. U verklaarde niet te weten of u in uw wagen of elders was. Gezien u en uw familie reeds eerder door de broer van H.A. met de dood werden bedreigd en dit telefoongesprek dan ook een bevestiging vormde van het feit dat H.A.'s familie de zaak mee opvolgde, is het dan ook opmerkelijk dat u zich niet meer kon herinneren waar u was op het moment dat u dit dreig telefoontje kreeg. Het tweede dreig telefoontje kon u verder niet in de tijd plaatsen. U kon slechts vertellen dat er tussen de arrestatie en de beschieting twee maanden zaten en dat ook de dreig telefoons zich in dit interval bevonden (CGVS III p. 8).*

*Verder dient opgemerkt te worden dat de initiële bedreigingen van de familie van H.A. niet consistent zijn met hun daden. Zo verklaarde u verscheidene keren dat de broer van H.A. u met de dood bedreigde. Hij zou u of uw familieleden vermoorden indien u uw verklaringen niet zou wijzigen, indien H.A. veroordeeld werd en indien H.A. in detentie bleef (CGVS vragenlijst nr. 3.5, CGVS I p. 14). Er dient echter opgemerkt te worden dat u – buiten de beschieting die u meemaakte twee à drie maanden na de arrestatie van H.A., en waarvan u niet met zekerheid kan stellen of deze al dan niet door de familie van H.A. werd georkestreerd (CGVS I p. 14) – u geen andere problemen met H.A. of diens familie aanhaalde, terwijl u na diens arrestatie nog zeker 3 jaar in Irak verbleef, waarvan 2 jaar in de omgeving van Kirkuk (en waarvan u nog één jaar als agent te werk gesteld was). Ook in Suleymaniyah – waar de broer van H.A. u volgens zijn eigen verklaringen zou kunnen vinden (CGVS I p. 13) – kende u geen problemen. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees wat betreft de bedreigingen geuit door de familie van H.A.. Indien de familie van H.A. daadwerkelijk wraak op u zou willen nemen omwille van diens veroordeling lijkt het immers weinig aannemelijk dat zij daarmee zouden wachten.*

*Tot slot kan worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de situatie van uw collega's die betrokken waren bij de arrestatie van H.A.. Wanneer u aanvankelijk gevraagd werd of er nog andere collega's problemen kenden omwille van de arrestatie van H.A. antwoordt u stellig van niet (CGVS I p. 15, CGVS III p. 9). Wanneer hier echter dieper op ingegaan wordt, verklaart u dat één van uw collega's, nl. Hoger Abdallah eveneens problemen had gekend met H.A.. Hoger Abdallah zou ondertussen in Canada zijn. U kan echter niet vertellen welke problemen uw collega zou hebben gehad omwille van H.A. noch wanneer deze Irak zou hebben verlaten. U weet evenmin of er andere collega's problemen kenden omwille van de arrestatie van H.A. (CGVS III p. 9). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben ten opzichte van H.A. kan echter wel van u verwacht worden dat u bij uw collega's geïnformeerd zou hebben of deze eveneens problemen hadden met H.A.. Zo kon u immers te weten komen of er naderhand iets ondernomen werd tegen de familie van H.A.. Uw inconsistente en vage verklaringen hieromtrent doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.*

*Omwille van voorgaande vaststellingen kan u uw vrees met betrekking tot de criminele figuur H.A. dan ook niet geloofwaardig maken.*

*Uw vrees voor S.T. – de apotheker die verboden en vervallen medicijnen verkocht en Hashd Al Shabi zou gebruiken om u te bedreigen – kan u evenmin aannemelijk maken. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u vage verklaringen aflegt omtrent de identiteit van S.T.. Zo verklaarde u niet te weten tot welke familie deze zou behoren (CGVS III p. 10) – echter belangrijke gegevens in het licht van uw veiligheid elders in Irak (zoals vb. in Penjwin, waar u immers nog bijna acht maanden bleef na het bezoek van S.T. aan uw huis in Yengiza).*

*Het is eveneens opmerkelijk dat u niets over deze problemen met S.T. vermeldde tijdens uw gehoor op de DVZ. Deze problemen met S.T. dateren echter reeds van toen u nog in Irak verbleef. Zo zou Sabah bij u thuis zijn langs geweest na uw vertrek uit Kirkuk en zou hij u telefonisch hebben bedreigd toen u in Penjwin verbleef (CGVS III p. 11-12). Tijdens uw DVZ gehoor verklaarde u zelf uitdrukkelijk slechts twee problemen te hebben, nl. met de sjieten en met H.A. omwille van diens aanhouding (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een andere criminele figuur, S.T., zou hebben lijkt het dan ook weinig geloofwaardig dat u zou nagelaten hebben deze problemen reeds tijdens uw gehoor op de DVZ te vermelden.*

*Verder bleken uw verklaringen omtrent de arrestatie van S.T. vaag en inconsistent te zijn. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat S.T. verboden medicatie had, die door jullie werd geconfisqueerd. U verklaarde dat u hem had gearresteerd, dat hij werd opgepakt en hier 6 maand en 13 dagen voor had gekregen. U wist niet wanneer hij werd vrijgelaten (CGVS II p. 15, CGVS III p. 2). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS herhaalde u aanvankelijk dat u S.T. had gearresteerd (CGVS III p. 2). Later tijdens datzelfde gehoor verklaarde u dan weer dat S.T. niet gearresteerd werd door u, dat hij zou zijn kunnen vluchten en dat enkel de apotheker die voor hem in dienst werkte, werd gearresteerd. S.T. zou niet hebben vast gezeten. Er zou een proces hebben plaatsgevonden waarbij besloten werd dat de apotheek werd gesloten, de medicijnen vernietigd en waar een arrestatiebevel tegen S.T. werd uitgevaardigd. S.T. zou niet veroordeeld zijn geweest, volgens u omdat hij niet werd opgepakt (CGVS III p. 10). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u dan weer dat uw collega's u wel eens hadden verteld dat S.T. bij verstek werd veroordeeld (CGVS III p. 11). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben voor S.T. omdat u betrokken was bij de sluiting van zijn zaak en zijn arrestatie kan dan ook van u verwacht worden dat u duidelijk en heldere verklaringen zou afleggen over de achtergrond van dit conflict. Uw inconsistente verklaringen omtrent de arrestatie, veroordeling en vasthouding van S.T. doen dan ook in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.*

*Het feit dat u bij aanvang van uw derde gehoor op het CGVS aanhaalde dat er problemen waren met de tolk tijdens uw tweede interview, waardoor uw verklaringen over uw conflict met S.T. mogelijk verkeerd zouden zijn begrepen, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen (CGVS III p. 2). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat de kopie van uw tweede gehoorverslag reeds op 20 mei 2019 werd verstuurd en dat u niet binnen de acht dagen reageerde. Integendeel, u reageerde helemaal niet. Indien er daadwerkelijk fouten zouden zijn gebeurd bij de vertaling is het echter weinig aannemelijk dat u dit niet zou laten weten na het ontvangen van de kopie van het gehoorverslag. Wanneer u bij aanvang van uw derde gehoor concreet gevraagd werd welke fouten er dan waren gebeurd, verklaarde u dat er in de notities genoteerd stond dat u problemen kreeg met S.T. omdat u auto's voor zijn winkel had verwijderd en dat dit niet klopte (CGVS III p. 2). Gevraagd of er nog andere zaken verkeerd werden vertaald antwoordde u dat u dit niet allemaal uit uw hoofd wist om het te kunnen vertellen (CGVS III p. 2). Wederom dient opgemerkt te worden dat – indien er tijdens uw tweede gehoor op het CGVS daadwerkelijk fouten gebeurden bij de weergave van uw relaas – er van u verwacht kan worden dat u deze zou kunnen duiden en weergeven. Het feit dat u ook bij aanvang van het derde gehoor nalaat te preciseren welke fouten er dan zouden zijn gemaakt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.*

*Het is eveneens opmerkelijk dat u geen weet zou hebben van andere collega's die problemen hebben gehad met of omwille van S.T.. U vertelde dat S.T. bij u informeerde naar de gegevens van de dokter die met u mee naar de apotheker kwam. U weet echter niet, noch informeerde u ernaar of deze dokter omwille van S.T. problemen zou hebben gekend (CGVS III p. 12). Dit is echter opmerkelijk aangezien u op die manier immers te weten zou kunnen komen of en welke problemen uw collega met S.T. had, hoe hij hierop reageerde en of er misschien bemiddeld of een oplossing gevonden kon worden – u verklaarde immers dat S.T. eigenlijk alleen uitwas op geld (CGVS II p. 17).*

Geheel van bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden vrees voor S.T.. Hieruit volgt dat er evenmin geloof gehecht kan worden over de toenaderingspogingen van S.T. tot uw vrouw (die u daarenboven evenmin met enig document staaft).

In verband met het feit dat degene aan wie u uw wagen had verkocht nog bij uw familie langs kwam in de nazomer van 2019, dient opgemerkt te worden dat u, wanneer u gevraagd werd wat er gebeurde – zelf geen enkele melding maakte van enige bedreigingen van de kant van de koper (CGVS III p. 3). U haalde evenmin enige vrees hieromtrent aan ten opzichte van de KAR (CGVS III p. 16-17).

U vertelde tevens dat u in 2009 gedurende drie uur werd vastgehouden en gefolterd door onbekende personen. Uw wagen werd daarbij gestolen. U hebt geen idee welke personen of groeperingen hier achter zaten of waarom dit is gebeurd (CGVS II, p. 15) Wat betreft dit incident dient vastgesteld te worden dat dit geenszins de reden vormde voor uw vertrek uit Irak. U bleef na dit beweerde incident immers nog 8 jaar in uw regio van herkomst in Irak wonen. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat u omwille van dit incident momenteel geviseerd zou worden in Kirkuk of in de KAR.

Op het einde van uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat er een heel aantal problemen waren die u niet had aangehaald om de bewuste reden dat u hier geen documenten van had (CGVS II p. 17). Echter kan van u verwacht worden dat – indien u nog andere redenen had waardoor u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Irak – u deze kenbaar zou maken en reeds van het begin van uw asielprocedure. Tijdens uw gehoor op de DVZ haalde u echter slechts de vrees voor de sjiiitische militieën en H.A. aan. Op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u daarenboven dat u al de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek en al de redenen voor uw verzoek tot internationale bescherming had kunnen uitleggen (CGVS I p. 16). Ook tijdens uw derde gehoor kwam u op geen enkel moment en op geen enkele manier terug op dergelijke andere problemen (CGVS III p. 17).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Iraq\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de ma



In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_internal\\_mobility.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**; de eerder genoemde **UNHCR International Protection Considerations van mei 2019**; en het document **UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (update I, november 2019)**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5dc04ef74.html> of <http://www.refworld.org/>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn er terug rechtsreekse vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de KAR. In het verleden werden restrictieve maatregelen ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KAR, al waren deze niet in de eerste plaats op etnische Koerden gericht. In de provincies Erbil en Sulaimaniyah werd de vereiste van een garantsteller om toegang te krijgen tot het grondgebied in het voorjaar van 2019 opgeheven. In de provincie Dohuk geldt een dergelijke binnenkomstvereiste enkel nog voor Arabieren afkomstig uit conflictgebieden of gebieden die in handen zijn geweest van ISen voor Turkmensen afkomstig uit Tal Afar. Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchten, kunnen zich voorts over het algemeen zonder problemen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig. Het lokale Asayish-kantoor van de beoogde verblijfplaats zal een veiligheidsen achtergrondcontrole uitvoeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_iraq\\_de\\_veiligheidssituatie\\_in\\_de\\_kar\\_20191120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op.

*Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.*

*Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.*

*Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.*

*Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.*

*Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico*

bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U immers laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Noord Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2019 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker er kan voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, met name huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Irakese verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Irak.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden mag van u verwacht worden dat u zich als etnisch Koerd in de Koerdische autonome regio in Irak zou kunnen vestigen en dit omwille van meerdere redenen.

Uzelf verklaarde dat u zich niet in de Koerdische Autonome Regio kon vestigen omdat de PUK in Suleymaniyah banden heeft met de sjjiitische milities en Bagdad. In Dohuk en Erbil zou u vrezen voor de wraak van H.A. en zijn familie. Verder verklaarde u dat de autoriteiten u niet legaal in Kirkuk zouden laten verblijven en dat u zich om de drie dagen bij de Asaysh zou moeten aanmelden (CGVS III p. 16-17).

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw beweerde vrees voor de criminele figuur H.A. reeds ongeloofwaardig werd geacht (cfr. supra).

Verder mag het voor u geen probleem vormen om toegang te krijgen tot Koerdistan. Zo vluchtte u na de inval van de sjjiitische milities in Kirkuk in oktober 2017 naar Penjwin, een dorp in de provincie Suleymaniyah, nabij de grens met Iran (CGVS II p. 6, CGVS III p. 16). Uw verklaringen bevestigen de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat het voor Koerden uit Kirkuk geen probleem vormt om toegang tot de KAR te krijgen. Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat uw verklaringen wat betreft een legaal verblijf in de KAR niet overeenstemmen met de realiteit. Deze informatie stelt dat Koerden immers geen verblijfsvergunning hoeven aan te vragen, maar op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht zouden hebben op een verblijf in de KAR. Er zou hen geen beperking worden opgelegd inzake verblijfsrecht. Koerden uit Centraal Irak die zich in de KAR willen vestigen hoeven zich daarenboven niet aan te melden bij een Asayish – kantoor (cfr. COI Focus – Irak: Vestigingsmogelijkheden voor Koerden uit Kirkuk in de Koerdische Autonome Regio, 26/9/2016; Landinfo “Northern Iraq – Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI), november 2018 p. 39).

Tevens verklaarde u dat u vreesde overgedragen te worden aan de centrale regering in Irak. In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat volgens de informatie die beschikbaar is in uw administratief dossier blijkt dat het weinig aannemelijk is dat de Irakese veiligheidstroepen of de Popular Mobilization Units in staat zijn iemand in gebied, dat door de KRG werd gecontroleerd, te viseren (zie Landinfo "Northern Iraq – Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI), november 2018 p. 24, 43). Deze informatie wordt bevestigd door uw verklaringen. Zo verklaarde u immers negen maand in het dorpje Penjwin in de provincie Suleymaniyah te hebben gewoond zonder daar problemen te hebben gekend (CGVS II p. 7). U zou Irak op legale wijze hebben verlaten via de luchthaven van Erbil in juni 2018 (CGVS II p. 7-8, DVZ verslag nr. 31 p. 11). Nochtans zouden er op dat moment reeds arrestatiebevelen tegen u zijn opgesteld. U verklaarde dat deze arrestatiebevelen werden doorgestuurd naar Suleymaniyah, maar niet naar Erbil. U zou dit van uw broer hebben geweten (CGVS II p. 7-8). Het feit dat u het land legaal verliet via de luchthaven van Erbil doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze arrestatiebevelen en relativeert de vrees die u beweert in de KAR te zullen lopen. Indien er daadwerkelijk arrestatiebevelen tegen u in Irak werden opgesteld en u zou moeten vrezen voor uitlevering aan Bagdad, lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat u zich vrijwillig met uw eigen documenten en paspoort op de luchthaven aan de overheid zou hebben aangeboden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u over een familiaal netwerk beschikt in Suleymaniyah. Zo zouden uw oom en tante langs moederskant in Penjwin zijn geboren en daar heel hun leven hebben gewoond. U en uw gezin verbleven in het verleden reeds bij hen. U zou eveneens een zus en twee ooms (langs moederszijde) hebben die in Chamchamal (provincie Suleymaniyah) wonen (CGVS I p. 6). Verder dient opgemerkt te worden dat u het Sorani – dat de voertaal is in niet alleen Suleimaniya maar ook in steden zoals Erbil – machtig bent en dat u eveneens Arabisch, Turks en Farsi (u noemt dit 'Iraans') spreekt (CGVS I p. 4). Daarenboven kan gewezen worden op uw uitgebreide werkervaring; als medewerker voor de Amerikanen, en op verschillende afdelingen van de politie, waar u – hoewel u ongeschoold verklaart te zijn – de taken en verantwoordelijkheden van een onderofficier uitoefende (CGVS I p. 10). In het verleden bevond u zich in Irak bovendien in een comfortabele financiële situatie. U haalde aan dat u goed verdiende en rijkdom had (twee huizen, twee (dure) wagens) (CGVS I p. 14, CGVS III p. 3, CGVS II p. 17). Daarenboven blijkt dat uw broer nog steeds werkzaam is als chauffeur en dat uw neef langs vaderszijde nog steeds als rechter werkzaam is in Kirkuk, waardoor er dan ook vanuit gegaan kan worden dat uw familie in staat zou zijn om financieel bij te springen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw Irakese paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en woonstkaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De politiebade, het attest van de opleiding die u volgde bij de Irakese politie, de loonbrief en het bewijs van uw tewerkstelling, de foto's van uw werk (zowel voor de Amerikanen als bij de Irakese politie en de foto waarbij u poseert voor een logo van de Verenigde Staten) tonen uw profiel aan als agent in Kirkuk. U maakt echter niet aannemelijk dat u omwille van uw werk als agent bij terugkeer naar Irak, in de KAR een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verder legde u nog een screenshot voor van het Facebookprofiel van S.T., die een foto van u deelde. U verklaart – en uit de vertaling van de tolk blijkt eveneens – dat S.T. bij uw foto postte dat u een bedrieger en dief bent die zijn geld heeft gestolen. Hij vroeg aan zijn kennissen om uw verblijfplaats door te geven (CGVS III p. 12). Deze screenshot heeft echter onvoldoende bewijswaarde voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien kan dergelijke post via social media makkelijk in scene worden gezet. Uit de vertaling van het document, waarvan u verklaart dat het zou aantonen dat u reeds sinds 2008 in Bagdad opgeroepen werd ter onderzoek naar de diefstal van een wapen – blijkt dat deze zaak werd afgesloten gezien er bewezen werd dat er geen

overheidswapen werd gestolen. Met dit document kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging aantonen.

Verder legde u drie medische attesten voor. Uit het ene attest bleek dat er een radiografisch onderzoek van uw rechterbeen was gepland. In het attest dd. 20/01/2020 wordt het resultaat van de radiografie van uw rechterbeen besproken, waaruit blijkt dat u in het verleden enkele kwetsuren zou hebben opgelopen. In een ander attest, opgemaakt op 20 februari 2019, werden verschillende 'laesies' beschreven. Er wordt eveneens in zeer bondig aangegeven dat de aanwezigheid van uw symptomen een psychologisch lijden weerspiegelt. Verder dient een grote tegenstrijdigheid opgemerkt te worden wat betreft dit attest en uw verklaringen. Zo werd in dit attest genoteerd dat u vertelde deze kwetsuren te hebben omwille van agressie die u in Irak onderging. U zou door twee personen gedurende 48 uur aan een stuk zijn opgesloten en geslagen geweest (zie document 12 groene map). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt daarentegen dat u door onbekende mannen drie uur lang werd vastgehouden en gefolterd in 2009 (CGVS II p. 15). De beschreven littekens kunnen dan ook bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met de door u vermelde vervolgingsfeiten. Wat er ook van zij, zoals reeds eerder werd vermeld vormde het incident in 2009 voor u niet de reden voor uw vertrek uit Irak. Hoe dan ook kunnen dergelijke attesten niet gezien worden als een bewijs van de door u beschreven problemen, gezien de loutere vaststelling dat u bepaalde kwetsuren hebt geen oorzakelijk verband kan bewijzen met de feiten die u beweert te hebben ondergaan.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### 2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel van verzoeker bestaat uit de aangevoerde schending van:

*"Appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("VW")".*

Vooreerst wijst verzoeker op de lange procedure bij het CGVS en zijn psychologische trauma's ter verschoning van hiaten, inconsistenties, onnauwkeurigheden en zelfs fouten die hij maakte.

Voorts haalt verzoeker de elementen aan die door het CGVS niet worden betwist en wijst hij op de talrijke documenten die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft neergelegd. Verzoeker benadrukt dat de screenshot van het Facebookprofiel van S.T. aantoont dat deze aan zijn kennis om zijn verblijfplaats vroeg. Wat de medische attesten betreft, merkt verzoeker op dat verweerder *"zich beperkt tot het uiteenzetten van een "tegenstrijdigheid" tussen de documenten en de verklaringen van verzoeker. Ze heeft daarmee verzoeker niet geconfronteerd tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS en heeft ook niet de meest belangrijke elementen ervan genomen, dwz het feit dat verzoeker het onderwerp heeft gemaakt van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling (de kwetsuren spreken voor zichzelf) en dat hij lijdt aan psychologische problemen."*

Inzake verzoekers vrees voor de sjiiitische milities legt verzoeker uit dat zijn kennis over Sjeik Amer beperkt is omdat hij als jongvolwassene in Daquq leefde en niet op de hoogte was van wat er allemaal aan de hand was in de regio. Verzoeker stelt onder verwijzing naar informatie (stukken 3 en 5) dat sjeiks veel macht hebben en dat mensen die met de Amerikanen werkten, vanaf 2003, veel problemen konden ondervinden, zodat *"hoog waarschijnlijk [is] dat sjeik Amer, die Amerikanen als vijanden beschouwde, zulke klacht indiende wegens samenwerking van verzoeker met de Amerikanen"*. Hij meent dat het feit dat deze klacht 12 jaar na de arrestatie van de sjeik werd ingediend niets verandert aan het voorafgaande, maar net aantoont dat zijn vrees nog steeds actueel is.

Verder verduidelijkt verzoeker dat hij tijdens zijn eerste gehoor bedoelde dat hij als onderofficier gerespecteerd werd door zijn collega's en dat zijn werkrelaties goed waren in deze zin, totdat de sjiieten de macht terugnamen in 2017. Hij legt uit dat zijn collega R.A. na de verovering van de sjiieten privéwraak heeft willen nemen tegen verzoeker en dat hij zolang wachtte om klacht in te dienen omdat hij dacht dat verzoeker nog steeds in Irak woonde.

Verzoeker bevestigt dat het bureau Magis A'ala fi Daquq, een sjiet bureau in Kirkuk, een klacht tegen hem heeft ingediend omdat hij de sjitische vlag heeft neergehaald zonder te weten dat hij op dat moment gefilmd werd.

Verzoeker beaamt dat hij Erbil op legale wijze heeft kunnen verlaten, maar stelt dat de periode van chaos en wanorde hem in staat stelde om uit Erbil te komen. Aangaande de neef van zijn vader die rechter is in Kirkuk stelt verzoeker dat deze het risico niet wilde lopen zijn baan te verliezen.

Wat betreft zijn beperkte kennis aangaande het proces en de detentie van H.A. legt verzoeker uit dat hij alles deed om de problemen achter zich te laten, dat hij rust wil vinden en dat de jobs van zijn verafgelegen familieleden niet inhouden dat hij op de hoogte moet zijn van deze zaken. Hij wijst andermaal op de lange procedure.

Aangaande zijn vrees voor S.T. benadrukt verzoeker dat zijn onwetendheid aangaande de familie van S.T. niet zo belangrijk is en voorts dat hij geen tijd had om alles tijdens het korte interview bij de DVZ te vertellen. Verder benadrukt verzoeker dat hij de arrestatie had georkestreerd en dus verantwoordelijk was en dat het voor S.T. doelloos was om achter iemand anders dan verzoeker te gaan.

Inzake verzoekers vrees voor het Iraakse gerecht wijst verzoeker erop dat, hoewel wapens sinds 2003 door burgers mogen gedragen worden, dit niet het geval is voor militaire wapens, zoals degene die verzoeker "gestolen" heeft (stuk 4). Verzoeker haalt aan te hebben gehoord *"van zijn broer dat hij gestraft werd tot een gevangenisstraf in Bagdad, in oktober 2019. Zijn broer heeft de veroordeling (vonnis) gezien, maar kon er geen kopie van maken of hebben; hij heeft dit in geheim gedaan. De autoriteiten van Bagdad hebben dus beslist, ondanks het feit dat Kirkuk destijds besloten had om de zaak te sloten, om verzoeker te veroordelen tot een gevangenisstraf voor de diefstal van een militair wapen. In ieder geval ziet men niet waarom de jobs van verzoekers verafgelegen familieleden, en het feit dat verzoekers broer chauffeur is bij een rechter, noodzakelijkerwijs betekenen dat verzoeker meer moet weten over zijn veroordeling dan wat hij erover weet."*

Wat betreft de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat *"de voorwaarden vooropgesteld in artikel 48/5, §3, b), van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing van het CGVS niet vervuld zijn, daar het zich beperkt tot de beoordeling van de toegankelijkheid en de algemene veiligheidssituatie in de gebieden (provincies) van Erbil, Suleymaniyah, Dohouk en Halabj, maar analyseert niet echt of verzoeker zich daar reëel kan vestigen op een duurzame manier, rekening houdend met alle individuele omstandigheden"*.

Aangaande zijn reis tot de grondgebieden, alsook het binnenkomen in de KAR, benadrukt verzoeker dat hij gezocht wordt door de Iraakse autoriteiten. Hij voert aan dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat *"iedere persoon die binnen het grondgebied van de KAR komt zich moet voorstellen bij de autoriteiten et dat zijn persoonsgegevens zullen worden gecontroleerd in een 'database"*. Bovendien blijkt volgens verzoeker *"niet, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dat de toegang tot de regio gegarandeerd wordt voor verzoekende partij omdat er geen regels bestaan en omdat het constant verandert (zie stuk 5, p. 51)"*. Daarenboven, zou verzoeker en zijn familie over de weg de KAR moeten bereiken, stelt verzoeker dat *"dit zeer gevaarlijk zou zijn, voor meerdere redenen (zie het EASO "COI Report: Iraq — Internal mobility van 5 februari 2019", in het administratief dossier, pp. 19-20), en dat niet van hen verwacht kan worden dat zij via de route naar dit grondgebied reizen"*.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert beschikt verzoeker over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de regio. Verzoeker wijst erop dat zijn gezin bijzonder kwetsbaar is, dat hijzelf psychologische problemen heeft en dat ze als ontheemden in Noord-Irak moeten leven. Daarnaast onderstreept hij dat als deserteur zal beschouwd worden en hierom gestraft zal worden (stuk 5). Verder benadrukt verzoeker dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt, wat eveneens moeilijkheden voor hem en zijn familie kan opleveren. Tot slot wijst hij erop dat hij ongeschoold is en dus slechts een baan zal kunnen vinden op basis van zijn professionele ervaring, wat zou inhouden dat hij vaak op weg zal zijn, hetgeen heel gevaarlijk is. Verzoeker benadrukt nog dat Barzani gekozen werd als president van de KAR, dat wordt verwacht dat hij de relaties met Bagdad zal normaliseren en dat er dus wel degelijk een risico is dat de autoriteiten zullen samenwerken.

Voorts betoogt verzoeker dat niet werd onderzocht of zijn kinderen toegang zullen krijgen tot school in Noord-Irak, terwijl het EASO rapport van februari 2019 (stuk 6) vermeldt dat dergelijke toegang niet gegarandeerd is. Verzoeker wijst erop dat dit EASO rapport tevens bevestigt *“betreffende Irakese personen die zich hebben moeten verplaatsen binnen het land, dat er veel moeilijkheden voor hen bestaan om een werk te vinden en, in het algemeen, toegang te krijgen tot basisnoden zoals voedsel (pp. 41-61)”*. Hij wijst erop dat hetzelfde geldt voor huisvesting. Verzoeker betwist over een familiaal netwerk te beschikken in Suleymaniyah, nu niet redelijk kan worden verwacht dat hij hulp zou verkrijgen van verafgelegen familieleden (oom en tante), die zelf in een moeilijke situatie verkeren. Hij stelt dat ook het feit dat zijn zus daar leeft geen garantie is, nu deze niet rijk is en zij verzoeker en zijn gezin niet onder haar dak kan nemen. Verzoeker benadrukt dat hij geen geld meer heeft en zijn familie ook niet. Hij stelt nog dat het feit dat hij meerdere talen spreekt misschien kan helpen om een job te vinden, maar zeker geen garantie is.

Ter conclusie stelt verzoeker:

*“Op basis van de bovenvermelde elementen en op basis van zijn kwetsbare profiel moet verzoeker als vluchteling worden erkend. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij aan de voorwaarden van “vluchteling” voldoet, in de zin van de Geneefse Conventie (art. 48/3 VW) daar hij gegronde vrezes voor vervolgingen heeft wegens zijn behoren tot een bepaalde sociale groep en zijn politieke overtuiging en daarvoor de bescherming van de Iraakse autoriteiten niet kan krijgen.*

*In ondergeschikte orde moet verzoeker subsidiaire bescherming krijgen; men verwijst naar de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, en de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker en zijn familie, alsook het feit dat de familie zich nergens anders kan duurzaam vestigen, om aan te tonen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw in geval van terugkeer naar Irak.*

*In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden om een adequaat onderzoek van de zaak te maken, en namelijk de situatie van deserteurs in Irak te onderzoeken, en de medische attesten van verzoeker beter te analyseren. Deze vaststellingen moeten ten minste leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat de zaak grondig geanalyseerd kan worden.”.*

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Artikel beschikbaar op : <https://www.francetvinfo.fr/monde/proche-orient/irak/lesamericains-sont-notre-plus-grand-ennemi-en-irak-les-sadristes-s-apprentent-a-manifestercontre-les-etats-unis-3797555.html>;

4. Artikel beschikbaar op : <https://www.aa.com.tr/fr/politique/irak-le-ministere-de-1-interieur-autorise-le-port-d-armes/79440>

5. EASO « Rapport d'information sur les pays d'origine — Irak: Individus pris pour cible » ;

6. EASO « Rapport d'information sur les pays d'origine - Irak : Indicateurs socio-économiques clés » ;

7. Artikel beschikbaar op : <https://www.franceculture.fr/emissions/les-enjeuxinternationaux/les-enjcx-internationaux-emission-du-mercredi-29-mai-2019>”.

2.3. Bij verweernota van 8 april 2020 voegt verweerder de COI Focus “Irak. Politie – desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing” van 20 maart 2019.

2.4. Bij aanvullende nota van 16 oktober 2020 voegt verzoeker volgende stukken:

“1. Aanhoudingsbericht en beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Whatsapp;

2. Arrestatiebevel en onderzoek, beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Whatsapp;

3. Arrestatiebevel, beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Whatsapp;

4. Beëdigde vertalingen van artikels uit de Iraakse strafwetboek;

5. Document getiteld “vorming van een onderzoekscommissie” en beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Messenger;

6. Arrestatiebevel en beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Messenger;

7. Document getiteld “verzoek om onderzoeksdocumenten” en beëdigde vertaling ervan;

8. Document getiteld “ter attentie van alle directoraten en afdelingen – Voorwerp: Algemeen advies” en beëdigde vertaling ervan;

9. Arrestatiebevel en onderzoek, beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Whatsapp;

10. Arrestatiebevel en onderzoek, en beëdigde vertaling ervan, en bewijs van verzending op Messenger;

11. Verblijfstitel van Meneer M.A.N., in Duitsland;

12. Facebook-profielen van verzoekers cousine et haar echtgenoot”.

## Beoordeling

3.1. Verzoeker voert aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft en verwijst hiervoor naar het medisch attest van dokter Delvigne. Uit dit attest kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker geestelijke problemen heeft die hem niet in staat zouden stellen om op een coherente wijze zijn verklaringen inzake zijn voorgehouden problemen af te leggen.

Verzoeker maakt daarenboven niet concreet aannemelijk dat verweerder bij de beoordeling van het verzoek tot internationale bescherming geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, hetgeen blijkt uit de vaststelling dat niet betwist wordt dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden had in het kader van de beoordeling van zijn verzoek.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden



in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5.1. Verzoeker verklaart in geval van terugkeer naar Irak te worden vervolgd door de sjiiitische milities omwille van zijn werk voor de Amerikanen, het neerhalen van een sjiiitische vlag en de arrestatie van een sjiiitische sjeik. Verder vreest hij er het Iraakse gerecht omwille van de valse beschuldiging van het ontvreemden van een wapen. Tot slot vreest verzoeker de criminelen S.T. en H.A., die hem zouden viseren omwille van zijn werk bij de Iraakse politie.

3.5.2. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Dit besluit steunt inzonderheid op de hierna aangehaalde vaststellingen en overwegingen:

- aangaande verzoekers vrees voor de sjiiitische milities, dat (i) verzoeker opmerkelijk weinig kon vertellen over sjeik A. die hij zou gearresteerd hebben, en de klacht die sjeik A. – overigens pas 12 jaar na de feiten – tegen verzoeker zou hebben ingediend; (ii) verzoeker pas tijdens het derde persoonlijk onderhoud de klacht van zijn ex-collega R.A. aanhaalde, wat bovendien inconsistent was met zijn eerdere verklaringen over de goede relatie met zijn collega's; (iii) verzoeker niet kon concretiseren wie de klacht omwille van het neerhalen van een sjiiitische vlag – negen jaar na de feiten – tegen hem zou hebben ingediend en niet verder kwam dan dat het een bureau met de naam “*Magis A'ala fi Daquq*” betrof; (iv) verzoeker, niettemin de neef van zijn vader als rechter werkte in Kirkuk, gedurende onderhavige procedure geen enkel arrestatiebevel neerlegde en hij bovendien, ondanks de door hem voorgehouden arrestatiebevelen, Irak op legale wijze vanuit Erbil had kunnen verlaten; (v) voor zover enig geloof gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door de sjiiitische milities, *quod non*, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat weinig aannemelijk is dat de Irakese veiligheidstroepen of de Popular Mobilization Units in staat zijn iemand die in gebied dat door de Koerdische Regionale Overheid (KRG) wordt gecontroleerd, te viseren;
- inzake verzoekers vrees voor het Iraakse gerecht, dat (vi) weinig aannemelijk is dat de autoriteiten in Bagdad zoveel moeite zouden doen om verzoeker, een politieagent uit Kirkuk met een betrekkelijk lage rang, voor een dergelijk klein incident als de vermeende diefstal van één wapen, al die jaren op te roepen en te viseren; (vii) bovendien uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde ‘oproepingsbrief’ blijkt dat in 2014 het onderzoek naar verzoeker in deze zaak zou zijn afgesloten omdat bewezen zou zijn dat er geen overheidswapen werd gestolen; (viii) verzoekers gebrek aan interesse in zijn eigen vermeend proces afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan; (ix) evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker naliet het nieuws van zijn veroordeling bij verstek spontaan te vermelden wanneer hem werd gevraagd naar de stand van zaken met betrekking tot de aanklachten tegen hem;
- inzake verzoekers vrees voor de criminelen H.A. en T.S., dat (x) verzoeker opmerkelijk slecht op de hoogte is van details wat betreft het proces en de detentie van H.A., wat nochtans de reden betrof waarom verzoeker bedreigd werd; (xi) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde aangaande de periode waarin hij voor het eerst werd bedreigd door de familie van H.A. en hij ook aangaande de beweerde dreig telefoons vaag en oppervlakkig bleef; (xii) niet aannemelijk is dat verzoeker nog jaren in Irak kon wonen zonder dat de familie van H.A. wraak nam; (xiii) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent de situatie van zijn collega's die eveneens betrokken waren bij de arrestatie van H.A. en hij bovendien niet bij hen informeerde; (xiv) verzoeker vage verklaringen aflegde aangaande de identiteit

van S.T.; (xv) verzoeker naliert de problemen met S.T. te vermelden tijdens zijn gehoor bij de DVZ en bovendien vage en inconsistent verklaringen omtrent de arrestatie van S.T. aflegde; (xvi) verzoeker niet informeerde bij collega's of deze problemen hadden omwille van S.T..

3.5.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de lange procedure bij het CGVS en zijn psychologische trauma's de door de commissaris-generaal vastgestelde hiaten, inconsistenties en fouten in zijn verklaringen verschonen. Immers kan verwacht worden van verzoeker dat hij eenvoudige, doch ingrijpende feiten over zijn eigen leefwereld, die hij overigens zelf aanbrengt als elementen ter indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, eenduidig kan aangeven, zelfs indien de feiten zich reeds lang geleden hebben voorgedaan en de procedure betrekkelijk lang duurt. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

3.5.4. Aangaande het voorgelegde medisch verslag, opgesteld door dokter Delvigne François, van 20 februari 2019, stelt de Raad vast dat hierin enkel wordt gesteld dat verzoeker een aantal letsels – een lichamelijk trauma – vertoont en dat de aanwezigheid van deze symptomen een psychologisch lijden weerspiegelt (*“La présence de symptômes traduisant une souffrance psychologique”*). De Raad meent dat op basis van een dergelijk medisch attest niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het medisch attest bestaat uit één zin die louter vermeldt dat verzoeker psychisch lijdt, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard en het verloop van deze psychologische problemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing, die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen, in een ander daglicht te stellen.

3.5.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij talrijke documenten heeft neergelegd en deze niet zomaar kunnen worden afgewezen, gaat hij voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde documenten. De vaststellingen van de commissaris-generaal, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, zijn de volgende:

*“De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw Irakese paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en woonstkaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De politiebade, het attest van de opleiding die u volgde bij de Irakese politie, de loonbrief en het bewijs van uw tewerkstelling, de foto's van uw werk (zowel voor de Amerikanen als bij de Irakese politie en de foto waarbij u poseert voor een logo van de Verenigde Staten) tonen uw profiel aan als agent in Kirkuk. U maakt echter niet aannemelijk dat u omwille van uw werk als agent bij terugkeer naar Irak, in de KAR een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verder legde u nog een screenshot voor van het Facebookprofiel van S.T., die een foto van u deelde. U verklaart – en uit de vertaling van de tolk blijkt eveneens – dat S.T. bij uw foto postte dat u een bedrieger en dief bent die zijn geld heeft gestolen. Hij vroeg aan zijn kennissen om uw verblijfplaats door te geven (CGVS III p. 12). Deze screenshot heeft echter onvoldoende bewijswaarde voor het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien kan dergelijke post via social media makkelijk in scene worden gezet. Uit de vertaling van het document, waarvan u verklaart dat het zou aantonen dat u reeds sinds 2008 in Bagdad opgeroepen werd ter onderzoek naar de diefstal van een wapen – blijkt dat deze zaak werd afgesloten gezien er bewezen werd dat er geen overheidswapen werd gestolen. Met dit document kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging aantonen.*

*Verder legde u drie medische attesten voor. Uit het ene attest bleek dat er een radiografisch onderzoek van uw rechterbeen was gepland. In het attest dd. 20/01/2020 wordt het resultaat van de radiografie van uw rechterbeen besproken, waaruit blijkt dat u in het verleden enkele kwetsuren zou hebben opgelopen. In een ander attest, opgemaakt op 20 februari 2019, werden verschillende 'laesies' beschreven.*

*Er wordt eveneens in zeer bondig aangegeven dat de aanwezigheid van uw symptomen een psychologisch lijden weerspiegelt. Verder dient een grote tegenstrijdigheid opgemerkt te worden wat betreft dit attest en uw verklaringen. Zo werd in dit attest genoteerd dat u vertelde deze kwetsuren te hebben omwille van agressie die u in Irak onderging. U zou door twee personen gedurende 48 uur aan een stuk zijn opgesloten en geslagen geweest (zie document 12 groene map). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt daarentegen dat u door onbekende mannen drie uur lang werd vastgehouden en gefolterd in 2009 (CGVS II p. 15). De beschreven littekens kunnen dan ook bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met de door u vermelde vervolgingsfeiten. Wat er ook van zij, zoals reeds eerder werd vermeld vormde het incident in 2009 voor u niet de reden voor uw vertrek uit Irak. Hoe dan ook kunnen dergelijke attesten niet gezien worden als een bewijs van de door u beschreven problemen, gezien de loutere vaststelling dat u bepaalde kwetsuren hebt geen oorzakelijk verband kan bewijzen met de feiten die u beweert te hebben ondergaan.”.*

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

3.5.6. Wat de medische attesten betreft, merkt verzoeker op dat verweerder *“zich beperkt tot het uiteenzetten van een “tegenstrijdigheid” tussen de documenten en de verklaringen van verzoeker. Ze heeft daarmee verzoeker niet geconfronteerd tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS en heeft ook niet de meest belangrijke elementen ervan genomen, dwz het feit dat verzoeker het onderwerp heeft gemaakt van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling (de kwetsuren spreken voor zichzelf) en dat hij lijdt aan psychologische problemen.”.* Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

3.5.7. Inzake verzoekers vrees voor de sjiiitische milities legt verzoeker in zijn verzoekschrift uit dat zijn kennis over Sjeik Amer beperkt is omdat hij als jongvolwassene in Daquq leefde en niet op de hoogte was van wat er allemaal aan de hand was in de regio. Dergelijke persoonlijke vergoelijkningen kunnen echter geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en zoals hierboven uiteengezet.

3.5.8. Verzoeker stelt verder, onder verwijzing naar informatie (stukken 3 en 5, neergelegd bij verzoekschrift), dat sjeiks veel macht hebben en dat mensen die met de Amerikanen werkten, vanaf 2003, veel problemen konden ondervinden, zodat *“hoog waarschijnlijk [is] dat sjeik Amer, die Amerikanen als vijanden beschouwde, zulke klacht indiende wegens samenwerking van verzoeker met de Amerikanen.”.* De Raad wijst erop dat nergens in voornoemde rapporten of door verzoeker neergelegde bijkomende informatie wordt geadviseerd om aan elk persoon die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt in Irak, een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft. Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker voor de Amerikanen heeft gewerkt, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille hiervan persoonlijk geïsoleerd werd of problemen ondervond in Irak.

3.5.9. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker verder nog op het feit dat de klacht 12 jaar na de arrestatie van de sjeik werd ingediend niets verandert aan het voorafgaande, maar net aantoonde dat zijn vrees nog steeds actueel is. Verder verduidelijkt verzoeker dat hij tijdens zijn eerste gehoor bedoelde dat hij als onderofficier gerespecteerd werd door zijn collega's en dat zijn werkrelaties goed waren in deze zin, totdat de sjiieten de macht terugnamen in 2017. Hij legt uit dat zijn collega R.A. na de verovering van de sjiieten privéwraak heeft willen nemen tegen verzoeker en dat hij zo lang wachtte om klacht in te dienen omdat hij dacht dat verzoeker nog steeds in Irak woonde. Voorts bevestigt verzoeker dat het bureau Magis A'ala fi Daquq, een sjiiet bureau in Kirkuk, een klacht tegen hem heeft ingediend omdat hij de sjiiitische vlag heeft neergehaald zonder te weten dat hij op dat moment gefilmd werd.

Verzoeker beaamt dat hij Erbil op legale wijze heeft kunnen verlaten, maar stelt dat de periode van chaos en wanorde hem in staat stelde om uit Erbil te komen. Aangaande de neef van zijn vader die rechter is in Kirkuk stelt verzoeker dat deze het risico niet wilde lopen zijn baan te verliezen. Wat betreft zijn beperkte kennis aangaande het proces en de detentie van H.A. legt verzoeker uit dat hij alles deed om de problemen achter zich te laten, dat hij rust wil vinden en dat de jobs van zijn verafgelegen familieleden niet inhouden dat hij op de hoogte moet zijn van deze zaken. Hij wijst andermaal op de lange procedure. Aangaande zijn vrees voor S.T. benadrukt verzoeker dat zijn onwetendheid aangaande de familie van S.T. niet zo belangrijk is en voorts dat hij geen tijd had om alles tijdens het korte interview bij de DVZ te vertellen. Verder benadrukt verzoeker dat hij de arrestatie had georkestreerd en dus verantwoordelijk was en dat het voor S.T. doelloos was om achter iemand anders dan verzoeker te gaan.

Verzoeker komt aldus in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

3.5.10. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de pertinente motieven zoals hoger vermeld (zie punt 3.5.2.) niet op concrete wijze weerlegt of ontkracht. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.6.1. Verzoeker legt bij aanvullende nota van 16 oktober 2020 documenten neer.

3.6.2. Vooreerst dient opgemerkt dat de stukken 1, 2, 3, 5, 6, 7 en 8 (neergelegd bij aanvullende nota) dateren van de periode 2015-2018. Verzoeker toont niet aan waarom de nieuw bijgebrachte stukken niet eerder in de procedure konden worden neergelegd. Ook waar verzoeker aangaande stuk 1 uitlegt dat hij dit pas ontvangen had eind februari 2020 en dit dus niet bij zijn verzoekschrift kon neerleggen, verklaart dit niet waarom verzoeker dan wachtte tot 16 oktober 2020 om dit stuk neer te leggen. Deze stukken betreffen bezwaarlijk nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de neergelegde stukken (stukken 1 tot en met 12, neergelegd bij aanvullende nota) enkel fotokopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde.

Hierbij dient toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (COI Focus "*Irak: Corruptie en documentenfraude*" van 12 juli 2019). De bewijswaarde van dergelijke documenten is sowieso gering.

In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij stukken 1 en 2 (neergelegd bij aanvullende nota) heeft verkregen tegen betaling (hij betaalde tweemaal 1.000 dollar), wat een aanwijzing is van het niet-authentieke karakter van deze documenten. Dit geldt des te meer voor stuk 1 dat verzoeker zou bekomen hebben van een ex-collega aan wie verzoeker "*smeekte*" hem te helpen; het valt immers niet in te zien waarom een ex-collega een aanzienlijke som geld zou vragen om verzoeker te "*helpen*".

De verwijzing naar artikels uit het Iraaks strafwetboek (stuk 4, neergelegd bij aanvullende nota) kunnen verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak geenszins staven.

De bedreigingen die verzoeker via Whatsapp en Messenger van S.T. ontving, vergezeld van fotokopieën van arrestatiebevelen en verzoekers paspoort (stukken 9 en 10, neergelegd bij aanvullende nota), kunnen het resultaat zijn van ensceneringen, wat de authenticiteitswaarde ervan ondermijnt.

De neergelegde verblijfstitel in Duitsland van zijn ex-collega M.A.N. (stuk 11, neergelegd bij aanvullende nota) heeft geen betrekking op verzoeker persoonlijk.

Stuk 12, neergelegd bij aanvullende nota, betreft printscreens van Facebookfoto's van verzoekers neef en nicht, die volgens hun Facebook accounts in België verblijven. Daargelaten dat de Raad niet kan nagaan of de personen op deze foto's daadwerkelijk familie zijn van verzoeker, toont hij niet aan dat hij geen familie meer heeft in Irak. Verzoeker stelt dat zijn oom en tante momenteel in Griekenland verblijven, maar blijft hierover slechts bij loutere beweringen.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen moeten ondersteunen. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen.

3.7. Waar verzoeker nog onderstreept hij dat als deserteur zal beschouwd worden en hierom gestraft zal worden, verwijzend naar het door hem neergelegd rapport van EASO "*Rapport d'information sur les pays d'origine — Irak: Individus pris pour cible*" (stuk 5, neergelegd bij verzoekschrift), dient opgemerkt dat verzoeker deze vervolgingsvrees omwille van desertie pas voor het eerst aanbrengt in onderhavig verzoekschrift, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, reeds ondermijnt.

Verder dient hernomen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, zodat niet onredelijk is aan te nemen dat verzoeker zijn werkzaamheden als politieagent wel degelijk op wettige wijze heeft beëindigd en verzoeker aldus niet aannemelijk maakt dat hij op heden onwettig afwezig van het werk zou zijn. Hoe dan ook blijkt uit de COI Focus "*Irak. Politie –desertie : de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing*" van 20 maart 2019, die werd neergelegd bij verweernota, dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Zo blijkt dat de "*Internal Security Forces Penal Code*" die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

3.8 In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9.1. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.9.2. Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.9.3. Verzoeker meent echter dat "*de voorwaarden vooropgesteld in artikel 48/5, §3, b), van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing van het CGVS niet vervuld zijn, daar het zich beperkt tot de beoordeling van de toegankelijkheid en de algemene veiligheidssituatie in de gebieden (provincies)*

*van Erbil, Suleymaniyah, Dohouk en Halabj, maar analyseert niet echt of verzoeker zich daar reëel kan vestigen op een duurzame manier, rekening houdend met alle individuele omstandigheden”.*

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd dat de KAR voor verzoeker, als etnisch Koerd, als redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer gewezen op de aanwezigheid van verschillende familieleden van verzoeker in de KAR, meer bepaald in de provincie Suleymaniyah. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot loutere beweringen dat zijn familie het geld niet heeft om voor hem en zijn gezin te zorgen, doch laat na *in concreto* aan te tonen dat zijn familie niet in staat is om verzoeker en zijn gezin duurzame en effectieve steun te bieden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij en zijn gezin in het verleden wel degelijk konden rekenen op de steun van hun familie, nu zij van oktober 2017 tot hun vertrek uit Irak in juni 2018 probleemloos verbleven hebben bij verzoekers oom en tante in de provincie Suleymaniyah (notities persoonlijk onderhoud van 19 april 2019, p. 6-7). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij met zijn gezin als ontheemden in Noord-Irak zouden moeten leven.

3.9.4. Aangaande zijn reis tot de grondgebieden, alsook het binnenkomen in de KAR, benadrukt verzoeker dat hij gezocht wordt door de Iraakse autoriteiten en voert hij aan dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat *“iedere persoon die binnen het grondgebied van de KAR komt zich moet voorstellen bij de autoriteiten et dat zijn persoonsgegevens zullen worden gecontroleerd in een ‘database”*. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielmotieven, zodat geenszins aannemelijk is dat hij wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten. Zijn verwijzing naar de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier is dan ook niet dienstig.

3.9.5. Verzoeker wijst er verder op dat zijn gezin bijzonder kwetsbaar is en dat hijzelf psychologische problemen heeft. Uit het door verzoeker neergelegd medisch attest, opgesteld door Dr. Delvigne François op 20 februari 2019, blijkt niet hij zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na dit *in concreto* aan te tonen. Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofd of in hoofd van zijn gezin het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.9.6. Verder haalt verzoeker nog de moeilijke toegang tot onderwijs, werk, voedsel en huisvesting in Noord-Irak aan, onder verwijzing naar het EASO rapport van februari 2019 (stuk 6). De Raad merkt andermaal op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofd of in hoofd van zijn gezin het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Noord-Irak terecht zou komen in een toestand van materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrez.

3.9.7. Verzoeker benadrukt nog, onder verwijzing naar het bij het verzoekschrift neergelegde artikel (stuk 7, bij verzoekschrift), dat Nechirvan Barzani gekozen werd als president van de KAR, dat wordt verwacht dat hij de relaties met Bagdad zal normaliseren en dat er dus wel degelijk een risico is dat de autoriteiten zullen samenwerken.

Verzoeker beperkt zich echter tot loutere hypotheses en veronderstellingen aangaande toekomstige samenwerking, en, mede in acht genomen dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas noch aan zijn vrees voor vervolging door de Iraakse autoriteiten, kan dit niet aangenomen worden als aanwijzing voor een reëel risico op ernstige schade.

3.9.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS